

# **Marias liv (XII): Jesus hos de skriftlärd**

Vilken plåga upplevde inte Maria, när hon trodde sig ha förlorat barnet! Hon fann honom i Jerusalem såsom det skall betraktas i denna scen ur Vår Frus liv.

2011-01-25

Mose Lag föreskrev israeliska män att inställa sig inför Herren tre gånger om året: till Påsk, till Pingst och till Tabernakelfesten. Detta

skulle inte gälla kvinnor eller de barn som ännu inte fyllt 13 år, en ålder vid vilken de fullt skulle lyda under Lagens föreskrifter. Likväl var det brukligt bland de fromma israelerna att även kvinnor samtidigt skulle bege sig till Jerusalem för att tillbe Gud, tillsammans med sina barn.

På Jesu tid var det brukligt, att endast de som bodde på mindre än en dags resa skulle göra denna pilgrimsfärd, i allmänhet begränsad till Påsk.

Eftersom Nasaret ligger några dagsresor från Jerusalem, var inte ens Josef helt tvungen att följa denna föreskrift. Och ändå hade både han och Maria brukat varje år *bege sig till Jerusalem vid påskhögtiden* (Luk 2:41). Evangelisten säger inte om Jesus i dessa fall följde med dem, såsom det ofta hände i troende familjer. Bara just då talar uttryckligen om denna resa, kanske för att kronologiskt bestämma det,

därför att barnet, som kommit in i sitt trettonde år, kunde anses tvungen att följa lagen. Och därför, *när Jesus var tolv år gammal gick de dit upp som seden var vid högtiden* (Luk 2:42).

Jerusalem var ett helt myller av pilgrimer och köpmän. Karavaner hade anlant från mera avlägsna trakter: från öknarna i Arabien, från Nilens stränder, från Syriens berg, från olika städer i Grekland: oordning rådde överallt: åsnor, kameler och resgoods fyllde stadens gator. I Templet samlades sedan de trogna för att frambära sina offer och be sina böner.

Med inte mindre förvirring förberedde sig män och kvinnor var för sig att återvända till sina hemorter; barnen kunde på grund av sin ålder ansluta sig till den ena eller andra gruppen. Det var ingen hård organisation: det var tillräckligt att

känna till platsen och den ungefärliga tiden för avfärden. Det är inte förvånande: *då festen var över och de skulle hem igen, stannade pojken Jesus kvar i Jerusalem utan att föräldrarna visste om det.* (Luk 2:43)

Maria och Josef märkte det först, när de tillryggalagt första resdagen och karavanerna från Galileen slöt sig samman för att tillbringa natten. Vilken ängslan de greps av, när de upptäckte, att Jesus inte var där! Under timmarna som återstod av dagen *frågade de sedan efter honom bland släktingar och bekanta* (Luk 2:44). I all hast, kanske samma kväll, återvände de till Jerusalem för att söka honom. De gick till den platsen, där de hade ätit påsklammet och även till Templet och frågade vänner och bekanta, som de mötte på vägen. Förgäves: ingen hade sett Jesus. Vi kan förstå oss Vår Frus oro: skulle detta vara det smärtans svärd, som

förebådats av Symeon och som skulle genomborra hennes hjärta?

Så tillbringade de den andra dagen, i oro och smärta, De gick återigen flera gånger till de platser som de hade besökt, tills de på tredje dagen fann honom i Templet, i säkerhet i en av de salar som vetter mot förgården, som de skriftlärda använder för att ge sina lektioner. Det var en plats som besöktes under festdagar: från en upphöjd stol för att kunna ses och höras bättre förklarade läraren med en bokrulle med den heliga boken i handen, ett stycke av Skriften för de närvarande, som lyssnade sittande på marken. Då och då ställde han en fråga till dem som lyssnade, vilken besvarades av de bättre förberedda eleverna. Så fann Josef och Maria Jesus. *Han satt mitt bland lärarna och lyssnade och ställde frågor. Alla som hörde honom häpnade över hans förstånd och de svar han gav* . (Luk 2:46-47).

Även Vår Fru och hennes make *blev bestörta när de såg honom* (Luk 2:48). Men deras häpnad kom inte av visheten i hans svar utan av att de för första gången såg något sådant: Jesus, den ytterst lydige sonen, hade stannat i Jerusalem utan att varsko dem. Han hade inte förlorats; han hade lämnat dem av fri vilja.

*"Barn, hur kunde du göra så mot oss? Din far och jag har letat efter dig och varit mycket oroliga." Han svarade: "Varför skulle ni leta efter mig? Visste ni inte att jag måste vara hos min fader?" Men de förstod inte vad han menade med sina ord.* (Luk.2, 48-50).

Maria och Josef tog emot detta svar utan att förstå det, men de accepterade Guds planer, fyllda av ödmjukhet och foglighet. För alla oss kristna är det en läxa som bjuder oss att med kärlek acceptera den gudomliga Försynens tecken även de gånger, då vi inte förstår dem.

pdf | Dokument automatiskt skapad  
från [https://opusdei.org/sv-se/article/  
marias-liv-xii-jesus-hos-de-skriftlarda/](https://opusdei.org/sv-se/article/marias-liv-xii-jesus-hos-de-skriftlarda/)  
(2026-02-28)